

[Ministeren for skatter og afgifter]

Man siger, at kontantværdiomregningen for de købte bygninger ikke er rimelig. I forhold til hvad er den ikke rimelig? Er den ikke rimelig i forhold til den regel, vi faktisk har for de af virksomheden selv opførte erhvervsbygninger i dag? Jo, det er den vist. Det er vistnok udtryk for en rasende inkonsekvens i den nuværende afskrivningslovgivning, at opfører man selv en bygning, så kan man kun afskrive på den faktiske omkostning, man har afholdt ved opførelsen af bygningen, altså ikke på kurstabet, men køber man en bygning, så kan man også afskrive på kurstabet. Det tror jeg at selv de hårdeste kritikere her i dag logisk set må indrømme er en rasende inkonsekvens, og jeg synes, det er vigtigt at få præciseret, at så rasende inkonsekvente er de nuværende regler.

Jeg takker selvfølgelig for tilslutningen til den friere anvendelse af bygningsafskrivninger. Det er noget, som ikke har været noget stort problem tidligere, men som er det i disse år, hvor de fleste erhvervsvirksomheders problem som sagt ikke er, at der er nogle lofter over, hvor meget de må afskrive, men at deres indtjening danner et væsentlig lavere loft over, hvor meget de kan afskrive. Den nuværende regel om bygningsafskrivninger, hvor man kun kan få de høje procenter inden for de første 10 år, betyder derfor en væsentlig og varig udskydelse af nogle afskrivningsmuligheder. Det er det, vi laver om på med dette forslag.

Et par af ordførerne, herunder hr. Hagen Hagensen, har været inde på den beskedne virkning, der vil blive på formueskatteberegningen af indekseringen af afskrivningsreglerne. Det er klart, at det kan føre til overvejelser om, hvorvidt det procentnedslag, vi har for erhvervsaktiver, skal justeres, og også de overvejelser deltager jeg gerne i. Jeg tror ikke, at man skal overdimensionere problemets betydning, slet ikke på kort sigt.

Et af de få områder, hvor der, så vidt jeg kunne bedømme det – nu hørte vi jo ikke kristeligt folkeparti – kunne være udsigt til et flertal imod regeringens tanker, er spørgsmålet om stop for visse liberale erhvervs adgang til henlæggelse til investeringsfonds. Der har et flertal af dem, der har tilkendegivet deres opfattelse i hvert fald, været imod. Der må jeg sige, at det selvfølgelig er en mindre del statsfinansielt af forslaget, men jeg mener fortsat, at det ville være rimeligt at lave disse

begrænsninger. Hvis man tager en lang række grupper, de, der er menneske-, dyre- eller tanddaktorer, så er det jo sådan, at de i alt væsentligt indirekte aflønnes via de offentlige kasser, selv om de kalder sig selvstændige erhvervsdrivende, og det er også vitterligt, at en lang række af de investeringer, der lettes gennem anvendelse af investeringsfondsmidler, ikke foregår inden for de pågældende erhvervsområder, men på helt andre områder, og det er vel ikke det, der oprindeligt har været tilsigtet med reglerne. Men jeg må altså konstatere, at der her formentlig ikke er tilslutning til regeringens forslag.

Ja, jeg skal lige se, om der er andre punkter, der kunne påkalde sig bemærkninger. Jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til hr. Anders Poulsen, når vi diskuterer maksimal henlæggelsesperiode til investeringsfonds. Der blev talt om, at man ødelægger planlægningen for en lang række virksomheder ved at reducere perioden. Man må dog vel spørge – her kan næppe nogen svare: hvad er det for væsentlige erhvervsinvesteringer, der bliver planlagt over en tidshorisont på 12 år? Det er vist ikke mange. Jeg tror i virkeligheden, at det, der er konsekvensen af de nuværende regler med en så lang maksimal henlæggelsesperiode, er, at mange virksomheder løber ind i det problem, at de ikke ved, hvad de skal investere i, når de kommer til slutningen af perioden, og det er næppe heller nogen tilsigtet konsekvens af reglerne.

Hr. Rahbæk Møller vendte sig imod indekseringen, og det samme gjorde fru Anne Grete Holmsgård. Der er ét argument i den forbindelse, som jeg i hvert fald må kritisere, nemlig det argument – det gør jo ikke noget, hvis det bliver sat lidt på spidsen – der lyder nogenlunde sådan: det gør ikke noget, at erhvervslivet ikke har en indeksering af sit afskrivningsgrundlag, for til gengæld har det fradragsret også for den del af renten, der kun dækker inflationen. Sådan forstår jeg argumentet fra de to partiers side. Dertil vil jeg sige, at de fleste af de erhvervsvirksomheder, vi taler om, betaler jo kun af deres erhvervsindtægt en skat på 40 pct., og når renteniveauet er omkring de 20, så når de altså ikke ned i nærheden af en negativ forrentning af deres lånte penge ved hjælp af skattesystemet. De har en væsentlig positiv realrenteudgift under de nuværende forhold, selv når man tager skattebesparelsen i betragt-